

KARIN
PETERS

Let leven heeft voorrang

HOOFDSTUK 1

Juliët Hofland keek haar medestudente na. Ze had haar juist gevraagd of ze met haar mee ging naar huis, om een en ander over het komend tentamen door te nemen. Maar ze had geweigerd, zoals iedereen altijd weigerde. En dat was niet alleen omdat ze nogal afgelegen woonde. Het kwam in hoofdzaak door haar moeder, of liever Alexa zoals ze genoemd wilde worden.

Nadat ongeveer een jaar geleden één van de meisjes een keer bij haar thuis was geweest, was de geruchtenstroom op gang gekomen. Waarom was Alexa toen ook dronken geweest en had ze zich zo vreselijk aangesteld? Vroeger toen ze pas bij Alexa woonde was ze nog wel eens trots op haar geweest. Ze was mooi en apart en daarbij veel jonger dan andere moeders. Als er een schoolavond was, keek iedereen naar haar. Niet alleen leerlingen, maar ook ouders en leerkrachten. Vooral mannen waagden vaak meerdere blikken in haar richting, vaak tot ergernis van hun begeleidsters.

Alexa was bij zo'n gelegenheid altijd te laat en ze arriveerde nooit zomaar ergens. Ze maakte altijd haar entree met opvallende kleding en sieraden. Daarbij kon ze het flirten niet laten. Sinds zij daar iets van had gezegd kwam haar moeder niet meer. „Dergelijke avonden voegen niets aan mijn leven toe,” had ze koeltjes opgemerkt. En het ging om haar leven, dacht Juliët bitter. Het leven van haar dochter deed er minder toe.

Ze maakte een beweging met haar schouders of ze iets van zich afschudde. Ze was nu bijna twintig en zou volgend jaar klaarkomen met haar studie maatschappijleer en sociologie. Binnen niet al te lange tijd zou ze werk zoeken en als dat gelukt was ging ze op zichzelf wonen. Dan was er niemand meer die op Alexa lette en zou deze mogelijk helemaal verkeerd terecht

komen. Ach ze moest zich niets verbeelden. Zij kon haar moeder niet redden.

Juliët stond bij de bushalte en besloot nog even langs tante Miep te gaan.

Ze wist heus wel dat ze dit alleen maar deed om nog niet naar huis te hoeven. Tante Miep was geen echte tante maar een vriendin van haar oma, bij wie zijzelf vanaf haar geboorte tot haar vijftiende jaar in huis was geweest. Toen waren haar beide grootouders omgekomen bij een vliegtuigongeluk en was Alexa genoodzaakt geweest om haar dochter in huis te nemen. Dat dit niet van harte gebeurde, had ze Juliët meermalen laten weten. Daarom zou ze er waarschijnlijk ook geen punt van maken als ze een kamer zocht. „Ik ben niet zo'n moederkloek,” zei ze soms. Het woord alleen al was belachelijk in verband met Alexa.

De bus stopte dichtbij de flat waar tante Miep woonde. Ze nam de trap tot de derde verdieping en liep over de galerij naar de voordeur.

Er stond een koude wind, het was ook pas half maart en van lente was nog geen sprake.

„Kind, wat leuk dat je langs komt. Ik voelde me net een beetje alleen.” Tante Miep was nooit getrouwd. Maar ze had meermalen gezegd dat alleen wonen nooit haar keus was geweest. Het was haar min of meer overkomen.

„Wat wil je drinken? Koffie of chocolademelk?” Tante Miep liep al bedrijvig heen en weer en Juliët dacht dat ze, eenmaal thuis, zelf zou moeten zorgen dat ze iets te drinken kreeg. Ze hield het op chocolademelk en even later zaten ze tegenover elkaar. Tante Miep keek naar het donkerharige meisje die ze nu al jaren kende. Ze had altijd enigszins medelijden met haar. Tot haar vijftiende jaar had ze bij haar grootouders gewoond. Die mensen waren niet oud, maar toch ook niet echt jong. In elk geval, in haar ogen te oud om een tienermeisje op te voeden. En nu woonde Juliët bij haar moeder, die jong genoeg was. Maar tante Miep had niet de

indruk dat het echt goed ging. Jammer dat Alexa haar verantwoordelijkheid tegenover haar dochter zo licht opnam.

„Hoe is het met je moeder?” vroeg ze.

Het meisje haalde de schouders op. „Het gaat wel. Je weet toch dat ze al weer een tijdje een vriend heeft. Maar hij is getrouwd. Daarbij krijgt ze nauwelijks meer opdrachten. Ze zegt dat het komt omdat ze te oud is, maar dat is maar ten dele waar. Ik weet dat ze diverse keren te laat kwam voor een fotoreportage en dan is het: voor jou een ander.”

Tante Miep zei eerst niets. Het was jammer dat Alexa steeds meer gedwongen thuis zat. Want dan sloeg de verveling toe met alle gevolgen van dien.

„En dat andere?” vroeg ze aarzelend.

„Ach tante Miep, dat wordt er niet beter op. Ik weet niet wat ik daaraan doen moet.”

„Zoiets moest ook niet op jouw schouders rusten. Jij moet vrolijk zijn en een sliert vrienden en vriendinnen hebben,” zei de oudere vrouw verontwaardigd.

Juliët beet op haar lip. Dan richtte ze haar hoofd wat op en tante Miep dacht bij zichzelf: nu zet ze haar schouders er weer onder.

Dapper zei het meisje: „Zo erg is het nu ook weer niet. Ik heb een leuke studie en als ik klaar ben ga ik een kamer zoeken. Dat is volgend jaar om deze tijd.”

„Dan laat je haar dus alleen.” Het klonk niet als een verwijt, maar meer als de constatering van een feit.

„Ik hoop dat ik het kan opbrengen als het zover is,” zei Juliët.

„Maar zoals het nu gaat kan ik niemand thuis ontvangen.” Toen ze het bezorgde gezicht van de ander zag zei ze: „Ga er nou niet over piekeren, tante Miep. Ik red me wel en ik heb altijd hoop dat de situatie eens zal verbeteren.”

Nu, dat zal wel ijdele hoop blijken, dacht de vrouw toen Juliët was vertrokken. Alexa had zich nooit als een moeder gedragen. En of dat nog niet genoeg was, greep ze de laatste jaren steeds

vaker naar de fles. Het was eeuwig zonde. Alexa was zo'n mooie vrouw en daarbij nog geen negenendertig jaar. Natuurlijk was in haar leven niet alles naar wens verlopen, maar daarin was ze niet de enige. Waarbij nog kwam dat ze veel dingen aan zichzelf te wijten had.

Juliët zat inmiddels in de bus, die een kwartier later bij de Bosweg stopte. Daarna moest ze dan nog tien minuten lopen. Eigenlijk wilde ze niet over haar moeder praten. Ook niet met tante Miep. Het voelde toch een beetje als verraad. Want hoe meelevend tante Miep ook was, ze hield ook wel van wat sensatie. Er was echter verder niemand waar ze haar verhaal aan kwijt kon. En het was zeker niet zo dat tante Miep er met anderen over praatte.

Het huis lag in het bos en was het vakantiehuis van haar grootouders geweest. Na hun dood was dit aan Alexa nagelaten. Haar tweelingzus was financieel schadeloos gesteld. De ouders hadden wel geweten dat Agnita zich waarschijnlijk beter zou redden dan Alexa. Juliët kende haar tante Agnita niet, ze wist alleen dat ze in Frankrijk woonde en dat zij en haar moeder op geen enkele manier contact met elkaar hadden.

Ze opende de deur met haar eigen sleutel. „Mam, ik ben thuis,” riep ze gewoontegetrouw. Ze hoorde wat gerucht en daar stond haar moeder in de deuropening van de kamer. Ze hield zich vast aan de deurpost.

„Zou je mij een plezier willen doen, liefje? Houd nu eens op met dat afschuwelijke mam. Noem me Alexa.”

Juliët ging er niet op in. Ze had dit al zo vaak gehoord. Het was zeker geen opzet dat ze af en toe toch verviel in het vertrouwelijke 'mam'.

Ze mikte haar jas op de kapstok en volgde haar moeder naar het woonvertrek. Ze zag onmiddellijk de halflege fles sherry op tafel staan.

Alexa volgde haar blik en keek haar uitdagend aan, maar Juliët zei niets.

„Hoe vind je me?” vroeg haar moeder toen.

Ze draaide rond en wankelde even. Ze droeg een vuurrode jurk, die strak als een handschoen om haar lichaam zat. Juliët moest toegeven dat deze haar uitstekend stond. De kleur paste perfect bij haar zwarte haar en opvallend grijze ogen. Juliët wist dat ze uiterlijk op haar moeder leek, maar toch zou ze er nooit zo uitzien als zij.

„Je ziet er prachtig uit. Je doet me aan een vlam denken,” zei ze oprecht.

„Kind, wat lief van je om zoiets te zeggen.”

„Een vlam...! Toen ik in de spiegel keek moest ik aan een fakkel denken. En deze fakkel gaat een storm doorstaan,” vervolgde ze strijdlustig. Om even later, tot Juliëts verbazing op te merken:

„Kind, je weet toch dat ik van je houd?”

„Ja mam, ik houd ook van jou,” antwoordde het meisje plichtmatig. Het had geen zin om nu te zeggen dat ze weinig merkte van de liefde van haar moeder.

„Komt Carlo vanavond?” vroeg ze.

„Dat is hem geraden,” zei haar moeder fel. „De vorige keer liet hij een afspraak lopen, vertelde een of andere smoes. Maar ik weet zeker dat hij bij zijn vrouw zat.”

Juliët zei niet wat ze dacht, namelijk: dat is ook de plaats waar hij hoort te zijn. Het zou al te braaf klinken.

„Er zijn echt dingen die mannen bij mij niet moeten wagen. Eén daarvan is afspraken niet nakomen,” mompelde Alexa. Juliët reageerde hier niet op. Ze keek in de koelkast of er iets te eten was. Er stond nog wat soep van de vorige dag, er waren eieren, ze kon een omelet maken.

„Ik heb geen honger, kind,” zei Alexa toen ze haar bezig zag.

„Ik zou toch maar wat eten,” drong Juliët aan. „Anders ben je straks zo dronken dat je nauwelijks op je benen kunt staan als

Carlo komt.”

„Ik ben niet dronken, hoe kom je erbij. En als ik niet wil eten dan eet ik niet. Weet je wat het met jou is...?”

Juliët reageerde niet. Ze wist al wat er zou volgen.

„Je bent zo ongelofelijk braaf. Een mens grijpt vanzelf naar de fles als jij in de buurt komt.”

Juliët voelde dat ze haar geduld verloor. „Dat je drinkt is je eigen keus. Je moet mij niet de schuld geven,” schreeuwde ze. „Het punt is dat jij de schuld bént. Of eigenlijk niet jij, maar mijn zusje Agnita. Ze wil al jaren niets meer met me te maken hebben.”

„Er zijn meer mensen dan je tweelingzus,” zei Juliët kortaf.

„We waren onafscheidelijk,” zei Alexa of ze haar niet had gehoord. „En ineens wilde ze niets meer met me te maken hebben. Begrijp jij zoiets?”

„Ik weet niet wat er indertijd gebeurd is. Eet een boterham, Alexa.”

„Ik eet geen boterham.” Haar moeder keek haar aan. „Eigenlijk heb jij ook geen leuk leven, is het wel?” vroeg ze met plotseling begrip. En dan klagelijk: „Maar wat kan ik daar nou aan veranderen?”

Ik zal zo gauw mogelijk mijn eigen leven in de hand nemen, dacht Juliët. Als ik klaar ben met mijn studie dan ben ik hier alleen nog maar een bezoeker en dat zal niet vaak zijn.

„Er is eigenlijk helemaal niets gebeurd tussen Agnita en mij!” zei Alexa als in gedachten. „In elk geval niet iets wat de moeite waard was om zo lang boos te blijven. En als er iets gebeurd is dan heb ik mijn excuses aangeboden.”

Er moest wel iets zijn voorgevallen, maar haar moeder had de neiging zaken waar anderen problemen mee hadden te bagatelliseren.

Zijzelf had Agnita slechts één keer gezien en dat was geweest bij de begrafenis van haar grootouders. Ze herinnerde zich dat de

vrouw zich toen afzijdig had gehouden. Ze had zich gedragen of ze een vreemde was.

Alexa was naar haar zus toegegaan terwijl de tranen haar over het gezicht stroomden. Maar de ander had de uitgestoken hand genegeerd en als het ware door haar heengekeken. Ze was toen nog maar vijftien jaar geweest, maar ze had een en ander als zeer pijnlijk ervaren.

Wat later ruimde Juliët de tafel af en besloot voorlopig beneden te blijven. Alexa was onrustig, waarschijnlijk omdat ze er niet zeker van was dat Carlo zou komen. Als ze haar nu alleen liet zou ze waarschijnlijk het ene glas na het andere volschenken. En dan ontstond er gegarandeerd ruzie met Carlo. Hij zou mogelijk kwaad de deur uitlopen en wat Alexa dan in haar woede zou doen was niet te voorspellen. Ze had al een keer een vaas door het raam gesmeten toen iets haar niet beviel.

Juliët vroeg zich soms af waaraan ze een dergelijke thuissituatie verdiend had. In het begin had ze medelijden gehad met Alexa, maar die gevoelens was ze allang te boven. Een enkele keer had ze nog weleens met haar moeder te doen, als deze jammerde dat ze niemand had. Ze had haar ook wel eens gevraagd hoe een en ander nu precies zat met Agnita. Het enige wat ze van haar wist was dat ze in Frankrijk woonde en werkte. Er moest toch wel iets onherstelbaars zijn gebeurd als ze zo grondig alle contact had verbroken. Als je als twee dochters bij de begrafenis van je ouders aanwezig was en de een behandelde de ander als een volkomen vreemde, dan moest er iets ernstigs aan de hand zijn. Alexa kennende ging Juliët ervan uit dat deze vast niet vrijuit ging, bij hetgeen er gebeurd was. Ze had echter begrepen dat haar moeder het had willen goedmaken, ook via brieven. Die ander moest wel totaal ongevoelig zijn.

Terwijl ze in de kamer zat, probeerde ze haar moeder ervan te weerhouden te blijven drinken. Zonder resultaat overigens.

In de avond werd de mist steeds dikker. De verkeersstroom kwam vroeg op gang. Maar velen wisten dat een tijdige thuiskomst er niet in zat.

Zo ook de jonge man die met een verbeterd gezicht op de weg tuurde. Af en toe passeerde hij, maar hij zag al snel in dat het geen zin had en alleen maar gevaar opleverde.

Het zou later worden dan gewoonlijk en hij had alleen maar vanavond.

Er was zoveel uit te leggen, het was zeer de vraag of Alexa met enkele uren genoeg zou nemen. Wat hij te zeggen had zou haar woedend maken en hij was bang voor haar boosheid die zulke proporties kon aannemen dat het bijna abnormaal was te noemen. Dat was dan ook een van de redenen dat hij vanavond... Hij remde plotseling, bijna had hij de afslag gemist. Even later had hij de autoweg met de stroom verkeer en de regelmatig opdoemende verlichting achter zich gelaten. Het was zaak nog meer snelheid te minderen. Na enige tijd passeerde hij een dorpje waar geen teken van leven te zien was. Na nog enkele kilometers kwam hij op een B-weg. Hij verwachtte geen tegenliggers en dat was ook niet te hopen want de weg was smal. Hij was al een bord gepasseerd met de tekst 'Pas op. Zachte Berm'.

Dat Alexa in deze afgelegen streek bleef wonen verbaasde hem steeds meer. Goed, het was het huis van haar ouders, maar ze had het kunnen verkopen, nietwaar? Ook een van de punten waar ze flink ruzie over hadden gemaakt. Hij begreep nu echter wel waarom Alexa liever wat verder van de bewoonde wereld af woonde. Maar het zou voor haar dochter veel beter zijn als die wat meer onder de mensen kwam. Toch, als Juliët op kamers ging, kon hij zich niet voorstellen dat Alexa daar bleef wonen. Ze kon heel slecht alleen zijn.

Weer reed hij een zijweg in. Op de kruising passeerde hij een oud huis waar uit alle ramen licht brandde. Hij wist dat hier een aantal asielzoekers werden opgevangen. Ook ver weg van de

bewoonde wereld, dacht hij een beetje cynisch. De weg werd nog smaller. Hoge populieren kwamen uit het niets te voorschijn en verdwenen weer.

Plotseling zag hij de omtrek van het boshuis, waarvan slechts één raam verlicht was. Hoe vaak had hij Alexa al niet gevraagd de buitenverlichting te laten branden als ze wist van zijn komst. Maar deed Alexa ooit wat hij vroeg? In feite was ze een figuur die alleen aan zichzelf dacht. Zelfs haar dochter leek niet echt belangrijk voor haar te zijn. Hij remde af en keerde gelijk de wagen. Zo hoefde hij straks niet langdurig te manouvreren voor hij weg kon. Een moment bleef hij nog zitten, zichzelf vermanend kalm te blijven, wat er ook gebeurde. Hij had een besluit genomen, nietwaar?

Het enige juiste besluit in zijn ogen. Hij stapte uit en de mist leek als een klamme deken op hem te vallen. Hij huiverde en sloot het portier.

Hij gebruikte zijn eigen sleutel, stond na enkele ogenblikken binnen en deed het licht aan. Het was een kleine hal met in het midden een trap naar de bovenverdieping. Hij hing zijn jas aan de kapstok na eerst nog even geaarzeld te hebben of hij deze zou aanhouden. Maar dit zou direct al vragen en irritaties oproepen bij Alexa.

Hij verwachtte dat Juliët nog beneden was en voor zij naar haar kamer was gegaan kon hij toch niet vrijuit met Alexa praten. Het zou al genoeg problemen opleveren zonder dat het meisje erbij was en hem met haar intens grijze ogen aanstaarde. Na een tikje op de kamerdeur ging hij naar binnen. Beide jonge vrouwen keken hem aan maar zeiden niets.

Even nam hij het tafereeltje in zich op. Alexa bij de open haard, gekleed in een nauwsluitende vuurrode jurk, in fel contrast met haar bijna zwarte haar en grijze ogen. Juliët had dezelfde opvallende ogen. Ze leken heel erg op elkaar, maar Juliët moest nog tot leven komen, dacht hij weleens. Het was ook mogelijk dat

ze niet werd opgemerkt als ze in de buurt was van haar opvallende moeder. Het meisje stond duidelijk in de schaduw van de mooie levendige Alexa, die slechts achttien jaar in leeftijd met haar verschilde. Alexa stond nu op.

„Carlo, je bent laat. Maar niettemin welkom,” zei ze met haar wat hese stem.

Hij bukte zich om haar te kussen en zoende Juliët op de wang, hoewel hij haar afweer heel duidelijk voelde.

„Schenk jezelf iets te drinken in, of wil je koffie?”

„Koffie graag.”

Hij ging tegenover Alexa zitten en hield even zijn handen voor de open haard.

„Ik denk dat we een weekend tegemoet gaan waarin wij ons hier moeten zien te vermaken. We zitten al twee dagen als op een eiland met die nare mist. Het schijnt de komende dagen zo te blijven.”

Alexa huiverde onwillekeurig.

„Gelukkig ben jij er nu.”

„En dat zal je zeker opvrolijken,” klonk het onverwacht van haar dochter.

Carlo keek het meisje even aan en deze keek een tikje uitdagend terug.

Hij wist dat Juliët hem niet mocht en dat was ook een van de redenen dat hij... Hij pakte het kopje koffie van haar aan. Zoals gewoonlijk was het sterk en heet. Dit was Juliët meer toevertrouwd dan haar moeder.

„Ik kreeg een brief van Agnita waarin ze vroeg of ik enige tijd in Frankrijk kom logeren,” zei Alexa. Haar ogen lieten Carlo niet los.

Juliët keek naar haar moeder. Ze wist dat dit een pertinente leugen was. Alexa kreeg nooit post van haar tweelingzus.

„En ga je naar Frankrijk?” vroeg Carlo, die een uitweg zag uit zijn eigen dilemma. Alexa schudde het hoofd.

„Hoe zou ik jou in de steek kunnen laten! En Juliët niet te vergeten.”

Carlo zei niets. Dit laatste sloeg nergens op want Alexa hield nooit rekening met haar dochter. Hij strekte zijn benen voor zich uit. Hoewel hij stellig van plan was vandaag nog terug te gaan, beseftte hij dat het wel eens erg laat kon worden.

Na de koffie stond Juliët op.

„Laat je ons alleen, liefje?” Alexa glimlachte naar haar dochter en het meisje knikte kort.

Ze kuste haar moeder op de wang en knikte even naar Carlo. Ze hoorden haar rustig de trap opgaan en Carlo zei: „Soms lijkt ze ouder dan jij.”

Alexa glimlachte slechts en sprak hem niet tegen. Carlo wist dat ze dit laatste als een compliment beschouwde, hoewel dat niet zo bedoeld was.

Het ging hem er meer om dat het meisje in sommige opzichten volwassener leek dan haar moeder. Alexa vertelde nooit aan iemand dat Juliët haar dochter was. Het meisje was tot haar vijftiende jaar door haar grootouders opgevoed en misschien was dat haar geluk nog geweest. Alexa was in zijn ogen niet geschikt om wie dan ook op te voeden. Indertijd was Alexa, zeer tegen haar zin, met haar dochter in het boshuis getrokken. Maar Juliët was toen zo uit haar doen geweest vanwege de dood van haar grootouders, dat het voor de hand lag dat haar moeder de zorg overnam. Alexa beweerde dat ze haar carrière voor haar dochter had opgeofferd, maar ze vergat erbij te vertellen dat ze steeds minder werd gevraagd omdat ze haar leeftijd tegen had. Jongere modellen genoten de voorkeur. Wat dat aanging was het beroep van fotomodel hard. Ze was vorig jaar nog enkele keren gevraagd voor een reportage van modefoto's maar Carlo had de indruk dat het nu echt fini was. Alexa zat nu met het probleem dat ze verder weinig mogelijkheden had. Ze was na de middelbare school met het modellenwerk begonnen. Ze had veel verdiend en het even

gemakkelijk weer uitgegeven. Ze had de noodzaak er niet van ingezien iets meer te leren. Hij wist dat ze er in stilte op hoopte dat hij haar na zijn scheiding ten huwelijk zou vragen.

Hij had die mogelijkheid zeker overwogen. Heel zakelijk had hij de voors en tegens overdacht. Nu was echter alles veranderd. Als hij de scheiding doordreef zou hij niet alleen Britta, zijn vrouw, moeten onderhouden, maar ook zijn kind. Want Britta was zwanger, iets waar hij totaal niet meer op had gerekend. Zijn vrouw was achtendertig, ze waren inmiddels twaalf jaar getrouwd en een zwangerschap was altijd uitgebleven. En nu ineens...

Hij wilde en kon haar nu niet in de steek laten. Trouwens, het was hem onmogelijk twee vrouwen te onderhouden, zeker als daar zo'n veeleisend type bij was als Alexa.

„Ik was eigenlijk van plan vanavond naar huis te gaan,” zei hij zo nonchalant mogelijk.

„Dit is in feite je thuis,” antwoordde ze.

Hij hoorde de scherpe ondertoon in haar stem en ging wat rechter zitten. Hij haalde diep adem en probeerde zich te ontspannen.

„We moeten eens praten,” zei hij.

Ze bleef hem afwachtend aankijken, haar ene voet tikte aanhoudend op de houten vloer, hetgeen hem danig op de zenuwen werkte.

„Het is voor het laatst dat ik hier ben,” flapte hij er uit.

Hij zag haar ogen donkerder worden. „Wat bedoel je daarmee?”

„Precies zoals ik het zeg. Ik heb besloten bij Britta te blijven.” Ze stond langzaam op en onwillekeurig week hij wat achteruit. Ze liep echter naar de ladenkast en haalde er iets uit wat ze achter haar rug verborgen hield toen ze zich weer naar hem omdraaide.

„Denk je echt dat ik me hier zonder meer bij neerleg?” vroeg ze, en hij huiverde om de onmiskenbare dreiging in haar stem. „Ik vreesde al dat dit moeilijk zou worden. Maar Alexa we zijn volwassen mensen. We kunnen dit op een verstandige manier

oplossen. Heus, ik heb het er moeilijk mee gehad, maar mijn besluit staat nu vast.”

„En wat mag de reden zijn van deze plotselinge verandering van gevoelens?” Ze sprak ieder woord langzaam en nadrukkelijk uit en hij voelde een rilling over zijn rug lopen.

Hij besloot echter zich niet te laten intimideren. „We kennen elkaar nu bijna twee jaar. Ik twijfelde al enige tijd. Het komt ook door Juliët, zij heeft een uitgesproken hekel aan mij. En we kunnen nu eenmaal niet om haar heen.”

„Juliët is geen probleem. Zij blijft toch niet lang meer thuis.”

Carlo stond op. Hij voelde zich ineens erg kwetsbaar, terwijl Alexa in haar vuurrode jurk boven hem uittorende.

„Britta is zwanger,” gooide hij toen zijn laatste troef op tafel.

„Wat zeg je?” Ze schreeuwde nu en hij maakte een waarschuwend gebaar naar boven. Maar zoals altijd negeerde ze hem.

„Terwijl je mij regelmatig opzoekt, ga je ook met haar naar bed. Smerige huichelaar.”

„Ik ben nog steeds met haar getrouwd en ik wilde niet dat zij argwaan kreeg. Jij begreep dat.”

„O ja? Daar herinner ik mij niets van. Heb je mij ooit verteld dat je van het ene bed in het andere dook? Je laat mij dus in de steek? Nu, zij zal je ook niet hebben.”

Tot zijn ontzetting richtte ze ineens een revolver op hem.

„Alexa, gebruik je verstand. Dat ding is toch niet geladen, hoop ik? Doe dat ding weg.” Hij deed een stap naar haar toe, maar zij hield het wapen nog steeds voor zich.

„Of het geladen is vraagt hij. Daar zul je gauw genoeg achter komen.” Hij zag de felle woede op haar gezicht en werd echt bang. Hij moest haar dat wapen afpakken, anders gebeurden er ongelukken.

„Waarom ben jij in het bezit van een revolver?” vroeg hij om tijd te winnen.

„Mijn vader heeft hem indertijd in het buitenland gekocht. Maar dat doet er nu niet toe.”

Ineens sprong hij op haar af en probeerde haar het wapen te ontfutselen.

Hij schrok terug voor de knal en zo hij al gehoopt had dat het wapen niet geladen was, hij wist nu wel beter. Hij wist dat hij voor zijn leven vocht toen hij haar arm probeerde om te draaien. Opnieuw ging het wapen af en tot zijn ontzetting zakte Alexa langzaam door haar knieën. Hij zag de bloedvlek boven haar linkerborst snel groter worden. Het wapen viel nu uit haar krachteloze vingers. Ze staarde hem nog steeds aan en hij zag haar lippen bewegen.

„Jij schoft,” fluisterde ze.

„Alexa, ik bel een dokter,” hijgde hij. Haar hoofd viel opzij en toen hij een vinger in haar hals drukte voelde hij geen hartslag. Ze kon toch niet dood zijn. De mooie Alexa, de vrouw waarvoor hij zijn huwelijk op het spel had gezet, zij kon niet dood zijn. De vrouw waar hij lange tijd hopeloos verliefd op was geweest, zij kon niet plotseling weg zijn...

Terwijl hij zich oprichtte en enkele stappen bij haar vandaan liep wist hij het, een dokter zou te allen tijde te laat komen. Hij onderdrukte de neiging om het huis uit te rennen. Hij mocht nu niet vluchten, daarmee zou hij zich schuldig verklaren. Hij had haar niet gedood, hij had de revolver niet aangeraakt. Hij moest een dokter bellen. Hij pakte het telefoonboekje dat naast het toestel lag en bladerde. Ineens hoorde hij iets... voetstappen op de trap... Het meisje, Juliët... ze mocht niet... ze kon niet... Verwilderd keek hij om zich heen naar iets om over Alexa heen te leggen, maar de deur kierde al open. Het meisje stond op de drempel en haar blik ging onmiddellijk naar het lichaam op de vloer.

„Wat heb je gedaan?” vroeg ze bevend.

Hij liep snel naar haar toe, bang dat ze voor zijn ogen in elkaar zou zakken. „Ga even zitten. Ik vrees dat je moeder ernstig gewond is. Ik bel de dokter.”

„Gewond?” Juliët knielde op de vloer en keek met wijdopen ogen naar het intens bleke gezicht van Alexa, waartegen de vuurrode lippen grotesk afstaken. „Ze is niet gewond. Je hebt haar vermoord,” fluisterde ze.

„Nee Juliët, zo is het niet gegaan.” Zijn stem brak. „Ik heb van haar gehouden en eigenlijk doe ik dat nog. Maar ik zei haar dat ik voor mijn vrouw koos. Ze pakte onverhoeds die revolver en wilde mij neerschieten. We vochten en het ding ging af. Ze schoot zelf, mijn vingers zijn niet in de buurt van de trekker geweest. Je moet mij geloven.”

Juliët stond op, haar ogen dwaalden door het vertrek of ze iets zocht.

Toen zei ze: „Bel de dokter maar.”

Carlo keek haar even onderzoekend aan. Deze onnatuurlijke kalmte beviel hem niets.

Hij draaide het betreffende nummer en werd doorverbonden naar de dienstdoende arts. In het kort legde hij uit wat er gebeurd was, zei er niet bij dat alle hulp te laat zou komen. Hij wilde voorkomen dat hier een zwarte wagen zou verschijnen om het lichaam naar het mortuarium te brengen.

Hoewel Juliët leek te weten dat haar moeder dood was, wilde hij haar het kleine beetje hoop dat ze misschien nog had, niet ontnemen. Hij beseftte dat hij zijn vrouw moest bellen, maar hij kon er niet toe komen. Alles zou nu toch uitkomen. Zijn verhouding met Alexa, die bijna twee jaar had geduurd, zou algemeen bekend worden.

„Hoe heeft ze dit kunnen doen,” zei hij toonloos.

„Ze wilde alles. Altijd al,” zei haar dochter.

Hij legde een hand op haar schouder. „Wat moeten we doen?” Ze schoof opzij. „Raak me niet aan. Misschien heb je het niet gedaan,

maar het is wel jouw schuld.” Ze sloeg de handen voor de ogen en bleef heel stil zitten. Er werd niets meer gezegd tot de dokter kwam. Carlo liet hem binnen en wees zonder iets te zeggen naar de kamerdeur. De arts keek even op het lichaam neer en vroeg toen: „Wat is er gebeurd?”

Opnieuw vertelde Carlo van de worsteling met de revolver. De dokter liep naar de telefoon en draaide een nummer. Na zijn naam te hebben genoemd, zei hij kortaf: „Ik heb hier een jonge vrouw, omgekomen door een revolvershot. Sturen jullie iemand?” Hij legde de hoorn neer en keek Carlo aan.

„De politie zal zo hier zijn.”

Op dat moment stond Juliët op en verliet de kamer. De arts leek haar nog nauwelijks te hebben opgemerkt en keek vragend naar Carlo.

„Haar dochter,” verduidelijkte die.

„Dat meisje moet hier blijven.” De dokter liep naar de deur maar op hetzelfde moment hoorden ze de voordeur met een klap dichtslaan. Beide mannen haastten zich naar buiten, maar er was niets te zien of te horen.

Het meisje was in de mist verdwenen.